

hold til Folketal eller Areal — det ærede Medlem kom ikke nærmere ind derpaa — lige store Bidrag til Statens almindelige Fornødenheder. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem vil kunne fastholde det, og selv om han vil det, ser jeg ikke, at der er nogen Maade, hvorpaa det virkelig kan gennemføres. For det første vilde Forudbættningen være den, at alle Dele af Landet i samme Maal nøde godt af det, der tilvejebragtes ved Statskassens Midler, thi ellers vilde der slet ingen Mening være deri. Men jeg gad nu egentlig vide, hvorledes en saadan Repartition i Virkeligheden skulde kunne finde Sted, hvorved alle Dele af Landet kom til i samme Maal at bære Statens almindelige Udgifter. Det ærede Medlem maa jo vide, at Vestindien ikke er den eneste Del af Danmark, som ikke er i Stand til at yde Bidrag til Statens almindelige Udgifter, men at der er en anden D, der ligger os meget nærmere, og som er mange, mange Gange større, som intet som helst bidrager til Statens almindelige Udgifter, men Nar efter Nar faar et betydeligt Tilskud af Statskassen. Vestindien har i sin Tid bidraget og bidrager meget til Statskassens almindelige Fornødenheder. Der var jo den Tid, da Tilstanden i Vestindien var lige frem blomstrende, og da de Indtægter, vi her hjemme havde derved, vare meget betydelige. Nu have Forholdene derimod forandret sig. At Sukkerdyrctningen ikke mere betaler sig som tidligere, og at Handel og Skibsfaar have trukket sig bort fra St. Thomas, er jo Forhold, som man ikke kan lægge Verne til Last. Og vil man saa sige, at skønt disse Ulykker have ramt Verne, skulde de vedblive at betale lige saa meget, som de mest velhavende Dele af Landet, forekommer det mig at være en saa urimelig Fordring, at det undrer mig, at den kan fremkomme.

Det ærede Medlem har fuldstændig Ret i, at Kolonialraadene derude have fraraadet den ny Ordning, som jeg har foreslaaet, og hvori det dog glæder mig, at det ærede Medlem i Princippet er enig med mig. Naar de ærede Medlemmer udtrykke sig saaledes, at de betragte den som et Indgreb i deres soleklare Rettigheder, tror jeg rigtignok, at man fra vor Side vil have en ganske modsat Opfattelse af Forholdet. Det forekommer i det mindste mig at være temmelig klart, at Fordringen om Selvstændighed og Selvstyre er kun berettiget, hvor man ogsaa staar finansielt uafhængig. Det forekommer mig, at Fordringen om at raade over Udgifterne, som Kolonialraadene gøre, selvsjælgelig inden for visse Grænser, kun er fuldt berettiget,

naar de ogsaa selv udrede, hvad der hører til, for at Udgifterne kunne afholdes, men at den bliver fuldstændig uberettiget, naar en stor Del af det, der skal udredes, maa ydes dem af en anden Kasse. Det er altsaa min Betragtning, at Kolonialraadenes Fordring om Selvstyre er uberettiget, naar de ikke kunne stille sig finansielt selvstændige og uafhængige. Men denne Betragtning deles jo ikke af disse. De mene, at de gennem Kolonialloven af 1863 have faaet en Rettighed, som det nu vilde være et stort Indgreb, om man vilde berøve dem, nemlig Retten til ved Kolonialraadenes Beslutninger at bestemme Udgifterne. Jeg tror, at dersom man vil vente med at foretage den nødvendige Forandring i Kolonialloven af 1863, indtil man faar Kolonialraadene til at samstemme i, at deres Indflydelse væsentlig begrænses, maa man hellere straks opgve det. Jeg kan altsaa paa ingen Maade erkende, at der bør tillægges denne Fraraaden fra Kolonialraadenes Side af den af mig foreslaaede Ordning nogen særlig Betydning og Vægt.

Th. Nielsen: Det er mig meget vel bekendt, at Besiddelserne i Vestindien have tidligere udredet betydelige Beløb til den danske Statskasse, men det er mig ogsaa bekendt, at vi have eftergivet dem flere Millioner, som de efterhaanden havde faaet fra Danmark, men som ikke have været til at faa tilbage, saa at det kan være, at Balancen, naar det vejes imod hinanden, ikke vil komme til at helde til Vestindiens Fordel. Den ærede Minister mindede om Island og Tilskuddet dertil. Ja, han kunde gerne have taget Grønland og Færøerne med; men jeg vil dog sige, at Island har Minder sælles med os, og det er ingen frugtbar D. Det Tilskud af nogle og halvfjerdsindstyve Tusende Kroner, som vi give dertil, er jo som en Draabe i Havet, ved Siden af, hvad der ydes til Vestindien. Jeg kender intet Forhold, hvor en frugtbar Del af Staten — og frugtbarere Dele have vi vel ikke i Danmark — fordrer et saadant Tilskud som det, her fordres. Det er netop Forfællingen mellem den Opfattelse, som den ærede Minister gør sig til Talsmand for, og min, at han mener, at Udgifterne ikke kunne indskrænktes, medens jeg mener, at de kunne indskrænktes, lige som jeg ikke har kunnet overbevise mig om, at Verne ikke ere i Stand til at kunne bære større Skatter. Maa ske vil det gaa ud over Prioritetshaverne, men det vil det ogsaa gøre her hjemme, efter som Liderne blive daarligere.